

Οἶκτον παρ' αὐτὸ τὸ Κῆδος, καὶ ὄντος προκειμένου ἀκόμι τοῦ νεκροῦ Σώματος· αὐτὴ δὲ εἰς πάντα καιρὸν ἀδιορίτως παρασκευάζει τὸ τοιοῦτον· διὸ καὶ Θρήνος ἰδίως ὀνομάζεται. Γίνεται δὲ διὰ παντοτεινὴν Τιμὴν τοῦ Θανόντος, διατηρούσα παντοτεινὴν τὴν Μνήμην του ἐπὶ καλοῦ· διὰ τοῦτο καὶ πρέπει νὰ ἐκλέγεται διὰ Προκειμένου αὐτῆς, ὄχι τοῦ τυχόντος ὁ Θάνατος, ἀλλὰ τινος Ἁγαθοῦ, καὶ Ἐπιφανοῦς, καὶ ὄντως ἀξίου Τιμῆς καὶ Μνήμης· καὶ νὰ παριστάνονται πάντα τὰ ἐκείνου Μεγάλα, καὶ Ἄξια, καὶ Κοινωφελῆ, καὶ ἡ Στέργις των ἐξ ἐναντίας ἐπιζήμιος, καὶ ἀξιολύπητος· καὶ ὡς πρὸς τὸν Θανόντα μὲν νὰ εἶναι τὸ ἔλον τῆς Ἐλεγεῖας ταύτης Μακαρισμός, καὶ Ἐγκώμιον, ὡς πρὸς τοὺς Ζῶντας δὲ Θρήνος, διὰ τὸ νὰ ἤθελεν ἀποδείκνυται δι' αὐτοὺς ὁ Χαμός του Συμφορᾶ, καὶ Στέργησις πολλῶν Ἁγαθῶν, καὶ Ὀφελειῶν. Ὁ Ποιητὴς εἰς τὸ Προσίμιόν του πρέπει νὰ συγκαλῆ πρὸς κοινὸν Θρήνον τὴν Πόλιν, ἢ τὸ Ἔθνος, ἢ τοὺς πάντας, ἀναγγέλλων εἰς αὐτοὺς, ὅτι συνέβη μεγάλη κοινὴ Συμφορᾶ διὰ τὴν Ἀφαίρεσιν ἀπὸ τὴν Ζωὴν ἐκείνου τοῦ μεγάλου, καὶ κοινωφελοῦς Ὑποκειμένου, τὸ ὁποῖον καθ' ὃν καιρὸν ἔζη, πολλῆς Ὀφελείας ἐγένετο πρόξενον πρὸς πάντας, καὶ ἦτον Ἐλπίς μεγάλης Εὐδαιμονίας εἰς αὐτοὺς, ἂν ὁ Φθόνος διὰ Δυσυχίαν των ἐν ἤθελε τὸ ἀρπάσῃ ἀπὸ τὴν Ζωὴν, καὶ τὰ παράπλησια· καὶ διὰ τῶν τοιούτων νὰ παροτρύνῃ πρὸς Θρήνον τοὺς πάντας· καὶ τοιουτωτρόπως θρηνοῦν ἅμα καὶ ἐγκωμάζων, νὰ τοὺς παρακινῆ πρὸς τὴν Μίμησίν του ὡς γενομένου τῆς Ἀρετῆς τὸ ὄντως Παράδειγμα.

Γίνονται δὲ τοιαῦται Ἐλεγεῖαι καὶ δι' ἕνα τιὰ, καὶ διὰ πολλοὺς. Καὶ δι' ἕνα μὲν, οἷον θρηνοῦσιν ἡ Ἀθῆναι τὸν Φέρον του Ἄρροδιου· διὰ πολλοὺς δὲ, οἷον, θρηνεῖ ἡ Ἑλλὰς τὸν Χαμόν τῶν μετὰ Λεωιδίου πεσόντων εἰς τὸς Θερμοπύλας.

Ἐλεγεῖα διὰ Μνήμην Συμφορᾶς.

Ἡ δὲ διὰ Μνήμην Συμφορᾶς Ἐλεγεῖα εἶναι Θρήνος Ἀνάμνησιν ποιούμενος τῆς παρελθούσης Εὐδαιμονίας, καὶ Ταλαισμόν τῆς παρούσης Ἀθλιότητος· τὸ Προκειμένον της δὲν εἶναι Θάνατος, ἀλλὰ Δεινοπάθημά τι μέγαλον, εἰς τὸ ὁποῖον περιέπεσεν ἢ Ἔθνος περιφανές, ἢ Πόλις εὐνομος, καὶ εὐδαιμον, ἢ Ὑποκειμένον τι λαμπρὸν καὶ ἔνδοξον· καὶ ἐπειδὴ ἐπαγγέλλεται τῶν μεγάλων Παθημάτων τὸν Θρήνον, ὁ Ποιητὴς ἔχει Ἄδειαν καὶ ἀπὸ μεγάλα Πράγματα νὰ τὸν παρασκευάσῃ, καὶ εἰς τὸ Προσίμιόν του νὰ συγκαλῆ εἰς κοινὸν Θρήνον τὰ πάντα, Κινητὰ, καὶ Ἀκίνητα, Αἰσθητὰ, καὶ Ἀναίσθητα, καὶ νὰ τὰ παρακινῆ νὰ συμμεθεξωσιν ἀπὸ τὴν Ὀλίψιν τῆς συμβάτης μεγάλης Συμφορᾶς, καὶ συλλυπούμενα νὰ δεῖξιν οἱ Σημεῖα τοῦ Πένθους των, ὃ Ἥλιος μὲ τὸν Σκοτισμόν τοῦ Φωτός του, ἢ Γῆ μὲ τὸν Σεισμόν, ἢ Θάλασσα μὲ τὴν Ταραχὴν, τὰ Δένδρα μὲ τὴν Φυλλοβολίαν, τὰ Ἄνθη μὲ τὸν Μαρασμόν των, καὶ τὰ τοιουτώτροπα μὲ ἄλλα παρόμοια Πάθη των ἀνήκουτα εἰς τὸ Πένθος· καὶ προβαίνων νὰ περιγράψῃ αὐξήτικῶς τὴν προτέραν Εὐδαιμονίαν, καὶ νὰ τὴν συγκρίνῃ μὲ τὴν παρούσαν ἀθλίαν Κατάστασιν τῶν Πραγμάτων, καὶ νὰ τὰ δεικνύῃ πανταχόθεν Οἰκτρά, καὶ Ἀξιοθρήνητα, καὶ νὰ μεγαλύνῃ τὴν Συμφορὰν, παριστάνων αὐτήν, ὅποια τις καὶ ὁπίση εἶναι· δηλαδὴ, μερίση καὶ ἀδιόρθωτος· καὶ πῶς ἐπράχθη, δηλαδὴ μὲ τοὺς πλεον ἀδίκους, καὶ βαρβαρικοὺς Τρόπους, καὶ παρὰ τίνων, δηλαδὴ παρὰ Κακούργων, καὶ ἀδικωτάτων Ἀνθρώπων· καὶ διὰ τι, δηλαδὴ διὰ Φθόνου, καὶ τὰ παρόμοια· διὰ πάντων ὅμως πρέπει νὰ ἀποδεικνύῃ, ὅτι οἱ μὲν παθόντες νὰ ἔπαθον ὄχι διὰ Κακίαν, καὶ Σφάλμα των, ἀλλὰ δι' Ἀρετήν, καὶ Εὐδαιμο-